

De ce eu cred că răpirea va avea loc înaintea necazului cel mare

Stephan Isenberg

© SoundWords, Online începând de la: 30.08.2018, Actualizat: 26.09.2018

© SoundWords 2000–2020. Toate drepturile rezervate.

Toate articolele sunt prevăzute pentru folosirea exclusiv personală. Ele pot fi distribuite și fără cererea permisului de distribuire. Sunt interzise orice forme de multiplicare în scopuri comerciale. Publicarea pe alte pagini de internet este permisă numai cu acceptul redacției noastre.

Versete călăuzitoare: 1 Tesaloniceni 4.13-18; Ioan 14.1-3; Mattei 24

1 Tesaloniceni 4.13-18: Nu voim, fraților, să fiți în necunoștință despre cei care au adormit, ca să nu vă întristați ca ceilalți, care n-au nădejde. Căci dacă credem că Isus a murit și a înviat, tot așa credem că Dumnezeu va aduce înapoi împreună cu El pe cei care au adormit în Isus. Iată, în adevăr, ce vă spunem prin Cuvântul Domnului: noi cei vii care rămânem până la venirea Domnului, nu vom lua-o înaintea celor care au adormit. Căci Însuși Domnul, cu un strigăt de strângere laolaltă, cu glasul arhanghelului și cu trâmbița lui Dumnezeu, Se va coborî din cer și întâi vor învia cei morți în Hristos. Apoi, noi cei vii, care rămânem, vom fi răpiți împreună cu ei, în nori, ca să întâmpinăm pe Domnul în văzduh, și astfel vom fi totdeauna cu Domnul. Mângâiați-vă, deci, unii pe alții cu aceste cuvinte.”

Ioan 14.1-3: Să nu vi se tulbure inima! Voi aveți credință în Dumnezeu, aveți credință și în Mine! În casa Tatălui Meu sunt multe locuințe. Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus, căci Eu Mă duc să vă pregătesc un loc. Și dacă Mă voi duce și vă voi pregăti un loc, voi veni din nou și vă voi lua la Mine. Însumi, ca acolo unde sunt Eu să fiți și voi.

Introducere

Credincioșii pot să discute cu înflăcărare, când este vorba de momentul răpirii. Poate ea cu adevărat avea loc în orice moment, sau trebuie să mai aibă loc anumite lucruri? Scopul acestui articol este să prezinte foarte pe scurt unele puncte esențiale, care cel puțin scriitorului articolului îi face imposibil să creadă că răpirea credincioșilor va avea loc după necazul cel mare sau să creadă o doctrină potrivit căreia răpirea și arătarea Domnului Isus în putere și mare slavă pot avea loc în același moment.

Mai întâi o întrebare

Mai întâi doresc să spun tuturor acelor care cred că răpirea va avea loc după necazul cel mare, ca ei să redea un verset biblic prin care să susțină afirmația lor. Căci același lucru îl cer și ei de la aceia care cred că răpirea va avea loc înainte de necazul cel mare. Dacă însă ei sunt sinceri, vor trebui să recunoască, că nu este nici măcar un singur loc pentru această afirmație. Totodată recunosc însă, că și toți aceia, care cred că răpirea va avea loc înainte de necazul cel mare, nu pot să citeze un loc biblic care să vorbească direct despre aceasta. Deci ambele părți se bazează pe deducții și interpretări cu mare băgare de seamă a textului biblic. În treacăt spus, nu există nici un text biblic care să vorbească direct despre Trinitate, și cu toate acestea fiecare creștin fidel Bibliei ține cu tărie la existența Trinității, deoarece mărturia generală a Scripturii este clară în această privință.

Se așteaptă venirea Domnului, sau se așteaptă venirea unei catastrofe?

Deci cine crede că răpirea va avea loc după necazul cel mare, trebuie să dovedească de ce noi creștinii trebuie să așteptăm un lucru așa de catastrofal cum este necazul cel mare, și de

ce în mod deosebit apostolul Pavel, care a fost așa de îngrijorat pentru Adunare, nu a pregătit nici măcar cu un cuvânt pe creștini pentru un timp așa de greu.

Nici Domnul Isus nu pregătește pe ucenicii Lui pentru un astfel de necaz, cu excepția capitolului 24 din evanghelia după Matei, unde este vorba de rămășița iudaică viitoare, ci El îi mângâie îndreptându-le privirea spre nădejdea minunată a revenirii Sale. Când El vorbește ucenicilor Săi despre viitor, când El nu va mai fi prezent, atunci El le spune: „Să nu vi se tulbure inima! ... Dacă n-ar fi așa, v-aș fi spus.” (Ioan 14.1,2) Domnul Isus promite apoi ucenicilor că va reveni să-i ia la Sine în casa Tatălui. Și El le spune, că aceasta este ceva de la sine înțeles și că desigur, El le-ar fi spus, dacă nu ar fi așa. Ar trebui noi să ne așteptăm, că El într-adevăr ne-ar fi spus dacă viitorul nostru nu ar fi în fericire la El, dar El nu ne-ar fi spus că noi, înainte ca El să ne poată lua, ar trebui să trecem printr-un necaz, cum niciodată mai înainte nu a fost și cum nici nu va mai fi după aceea? Cât de mult trebuie să întristeze aceasta pe Domnul, dacă noi considerăm că El așa S-a comportat?

Venirea Domnului Isus, ca să ia pe credincioși în casa Tatălui, era o noutate senzațională pentru ucenicii care până atunci au crezut că Mesia va veni și va întemeia Împărăția Sa pe pământ. Deci ucenicii nu trebuiau să-și facă nici un fel de griji și nici să nu fie fricoși, căci nădejdea lor nu trebuia să fie un Hristos pe pământ, ci că ei sunt legați cu Hristos aflat în cer. Ar fi fost revenirea lui Hristos cu adevărat o îmbărbătare pentru ucenici, dacă ei mai înainte ar fi trebuit să treacă printr-un necaz mare, despre care ni se spune că vor fi foarte puțini care vor supraviețui (compară cu Apocalipsa 6-18)? Ar fi fost cuvintele „să nu vi se tulbure inima” cu adevărat încurajatoare?

Când mai târziu Pavel vorbește credincioșilor din Tesalonic despre răpire, atunci este ca și cum el însuși ar fi auzit cuvintele Domnului din evanghelia după Ioan 14, căci și el vorbește despre răpire și începe expunerea sa cu cuvintele: „ca să nu vă întristați” (1 Tesaloniceni 4.13). Credincioșii din Tesalonic își făceau griji mari referitoare la ce se va întâmpla cu cei dragi ai lor care au adormit, dacă Domnul va reveni. Erau alte motive decât acelea pe care le aveau ucenicii în evanghelia după Ioan capitolul 14, este însă interesant, că atât Domnul cât și apostolul fac aluzie la răpire și la luarea în casa Tatălui ca mângâiere împotriva întristării (oricare ar fi cauzele care o provoacă). Dar dacă răpirea ar avea loc abia după necazul cel mare, atunci eu nu înțeleg pe Pavel, de ce el ajunge la ideea să ne spună: „Mângâiați-vă, deci, unii pe alții cu aceste cuvinte” (1 Tesaloniceni 4.18). Personal mi-aș dori în acest caz, ca răpirea să fie amânată cât mai mult și eu să mor în pace, ca să nu trebuiască să trec prin acest necaz îngrozitor.

Este vorba de un necaz special

Cine își dorește să treacă printr-un timp în care pământul trebuie să îndure mânia lui Dumnezeu într-un mod cum niciodată nu a avut loc (compară cu Romani 1.18) – trebuie să fii unul care dorește să se chinuie singur, ca să dorești așa ceva. Într-adevăr, creștinii trebuie și astăzi să intre în slavă trecând prin multe necazuri și întristări, dar aceasta nu se poate compara cu ce va fi atunci când Dumnezeu Își va descoperi mânia. Când Hristos a fost pe pământ, El a trebuit să sufere multe necazuri, dar erau necazuri din pricina dreptății, sau suferințe din cauza sentimentelor Lui de compasiune pentru alții, sau suferințe, deoarece tot timpul El a făcut voia Tatălui. Când Hristos a atârnat pe cruce și a fost părăsit de Dumnezeu în

cele trei ore de întuneric, El a trebuit să suporte mânia lui Dumnezeu. Nimeni nu se va îndoi că între aceste feluri diferite de necaz sunt diferențe mari. Astfel „necazul cel mare” nu se compară cu acele necazuri pe care și noi le suferim, de exemplu din pricina dreptății. Aceasta devine clar chiar numai prin faptul, că Domnul Isus Însuși spune, că va fi un necaz unic, cum niciodată n-a fost (Matei 24.21). De ce mulți comentatori trec cu vederea acest fapt?

Nu ar fi fost în 1 Tesaloniceni 4 un moment bun, ca să ne pregătească, cum trebuie să ne comportăm în necaz: cum putem să rămânem credincioși Domnului, ca să nu cădem pradă fiarei din adânc și să nu primim pe frunte semnele ei? În loc de aceasta Pavel ne spune în capitolul următor: „Pentru că Dumnezeu nu ne-a rânduit la mânie, ci ca să căpătăm mântuirea, prin Domnul nostru Isus Hristos” (1 Tesaloniceni 5.9), și: „De aceea, mângâiați-vă unii pe alții și zidiți-vă unii pe alții” (1 Tesaloniceni 5.11). Să îndreptăm privirea spre răpire ca mângâiere, cu toate că se știe că mai înainte trebuie să așteptăm necazul cel mai grav în forma mâniei lui Dumnezeu, aceasta nu este o încurajare! Ori este? Ar fi fost cel mult o încurajare, dacă apostolul ar fi vorbit despre necazul cel mare și ar fi vestit răpirea ca salvare pentru acești credincioși – și atunci nu ar mai fi fost la modul general – din aceste împrejurări vitrege. Dar Pavel nu face aceasta.

În cazul necazului este vorba de mânia lui Dumnezeu

De fapt când Pavel vorbește despre faptul că Dumnezeu „nu ne-a rânduit la mânie” (1 Tesaloniceni 5.9), din capitolul 1 devine clar ce se înțelege prin cuvântul „mânie”. Acolo se spune în versetul 10: „... Isus, care ne scapă de *mânia viitoare*”. Atunci era pe deplin clar, la ce mânie se referea Pavel aici: era mânia, care în Vechiul Testament a fost vestită mereu și care a fost numită și „ziua răzbunării” (Isaia 61.2). Această mânie stătea în Vechiul Testament în mod deosebit în legătură cu „ziua Domnului”, și tocmai despre această „zi a Domnului” este vorba în capitolul 5 (vezi versetul 4). Este „mânia Mielului” (Apocalipsa 6.16), „ziua cea mare a mâniei Lui” (Apocalipsa 6.17), „paharul mâniei Lui” (Apocalipsa 14.10). Domnul Isus va călca în picioare „teascul vinului mâniei aprinse a lui Dumnezeu” (Apocalipsa 19.15); și tocmai despre această mânie spune Pavel: „Dumnezeu *nu ne-a rânduit* la mânie”.

Este adevărat că expresia „mânia lui Dumnezeu” este folosită și pentru relația veșnică a omului necredincios cu Dumnezeu, dar cu toate acestea aici (1 Tesaloniceni 1.10) nu poate fi vorba de mânia veșnică a lui Dumnezeu, căci fiecare credincios devine eliberat pentru totdeauna de această mânie, atunci când se întoarce la Dumnezeu (vezi și Ioan 3.36; aici mânia *nu vine* ca în 1 Tesaloniceni 1.10, ci ea *este deja* peste cei necredincioși), dar Scriptura folosește această expresie mult mai des ca să descrie timpul când „mânia lui Dumnezeu se descoperă din cer împotriva oricărei necinstiri a lui Dumnezeu și a oricărei nedreptăți a oamenilor” (Romani 1.18). Ca să poți recunoaște ce sens are această „mânie”, de fiecare dată este important contextul în care stă: în 1 Tesaloniceni 5 în context este vorba tocmai despre „ziua Domnului”, care este precedată de judecări grele (de mânia lui Dumnezeu). Este fals să deduci că aici este vorba de mântuirea *veșnică*, deoarece cuvântul „mântuire” se întâlnește în același verset (1 Tesaloniceni 5.9). Cuvântul „mântuire” are în Scriptură mai multe înțelesuri și el descrie și eliberarea și salvarea din împrejurările pământești (vezi de exemplu Faptele apostolilor 2.40; „*Mântuiți-vă* din mijlocul acestei generații stricate”). Și aici (1 Tesaloniceni 5.9) acest cuvânt înseamnă mântuire de mânia lui Dumnezeu, care va veni *peste pământul acesta*. Mântuirea veșnică este fără îndoială inclusă

în acesta.

Apostolul laudă în capitolul 1 pe credincioșii din Tesalonic, deoarece ei așteaptă pe Domnul să vină din cer, și în loc să le îndrepte atenția, că mai bine ar fi să aștepte mai înainte mânia lui Dumnezeu în necazul cel mare, el le spune, că Isus îi va salva „de mânia viitoare”. Așa cum am spus, în locul acesta „mânia” nu poate fi locul de destinație veșnică a celor necredincioși, deoarece această mânie nu este descrisă ca „venind”, ci ca aceea care „rămâne” asupra celui care nu se căiește și nu crede în Fiul lui Dumnezeu (Ioan 3,36).

Uneori se spune, că mânia lui Dumnezeu va fi revărsată abia după ce Hristos va fi revenit (deci după timpul de necaz propriu-zis). Prin aceasta se vrea să se acorde valabilitate Scripturii, că într-adevăr noi vom fi salvați „de mânia viitoare”, în același timp tăgăduindu-se că răpirea va avea loc înaintea necazului cel mare. Se spune, că revărsarea mâniei lui Dumnezeu nu trebuie confundată cu „necazul cel mare”.

Este adevărat că punctul culminant al mâniei lui Dumnezeu va avea loc abia după venirea Domnului. Dar tocmai judecățile dinaintea venirii Domnului (judecățile pecetilor, judecățile trâmbițelor și judecățile potirelor) sunt deja începutul acestei mâinii a lui Dumnezeu.

Dacă în Apocalipsa 15.1 se spune că mânia lui Dumnezeu se sfârșește în aceste plăgi/potire: „Apoi am văzut în cer un alt semn mare și minunat: șapte îngeri care aveau șapte nenorociri, cele din urmă, căci cu ele s-a sfârșit mânia lui Dumnezeu”, atunci aceste judecăți ale potirelor, care în mod explicit sunt numite „șapte potire ale mâniei lui Dumnezeu” și au loc înainte de venirea Domnului, aparțin mâniei lui Dumnezeu. Și deoarece cu ele se sfârșește mânia, trebuie atunci ca mai înainte să fi avut loc judecăți care conțin mânia lui Dumnezeu.

În vorbirea Domnului Isus cu privire la timpul sfârșitului în Luca 21.23 se spune: „Vai de femeile care vor fi însărcinate și de cele care vor alăpta în acele zile! Pentru că va fi strâmtorare mare pe pământ și mânie împotriva poporului acestuia.” Aici este vorba într-adevăr de timpul din anul 70 după Hristos, când Ierusalimul a fost distrus, dar tocmai această judecată este o umbră a ceea ce va avea loc în mod desăvârșit în zilele din urmă. Dacă ceea ce a avut loc deja acolo, a avut loc pe baza mâniei lui Dumnezeu, ar fi de neimaginat că ceea ce va veni în viitor cu mult mai îngrozitor prin împăratul nordului peste Israel și Ierusalim nu va aparține acestei mâinii. Pe lângă aceasta în proroci ni se spune explicit, că împăratul nordului, asirianul, este unealta mâniei lui Dumnezeu (vezi de exemplu Isaia 10). Aceasta este răzburarea lui Dumnezeu ca răspuns la primirea lui antihrist. Așa cum primirea semnelor fiarei (a domnitorului mondial roman) atrage explicit după sine băutul paharului mâniei lui Dumnezeu. (Apocalipsa 14.10).

De multe ori se consideră că necazul cel mare se referă la prigonirea credincioșilor. Și este adevărat, că prigonirea este și ea o formă de necaz, cu toate că lingvistic ea se deosebește de acesta, și chiar și credincioșii vor avea în viitor necaz, dar cuvântul are un câmp mult mai larg în înțelesul lui pentru toate formele de necaz pricinuite de diferite cauze. Astfel, „necazul cel mare” este judecata de pedepsire din partea lui Dumnezeu în mod deosebit pentru Israel, din cauza primirii lui antihrist, respectiv pentru lumea creștină din cauza decăderii ei de la El.

O analiză a folosirii cuvântului *tlipsis* (folosit în limba greacă pentru necaz / strâmtorare /

întristare) confirmă acest înțeles.

Geneza 42.21: Ei au zis atunci unul către altul: „Suntem într-adevăr vinovați față de fratele nostru; căci am văzut neliniștea sufletului lui când ne ruga și nu l-am ascultat. De aceea vine peste noi necazul acesta.

Înțelesul este aici: pedeapsă. Această istorie este de fapt un model despre ceea ce se va întâmpla în viitor cu rămășița iudaică.

Deuteronom 28.53: În asedierea și în sărăcia în care te va aduce vrăjmașul tău, vei mânca rodul trupului tău, carnea fiilor și fiicelor tale, pe care Domnul Dumnezeuul tău ți-i va da.

Strămtorare pentru Israel venită prin dușmani.

Deuteronom 28.57: ... și din cauza fătului ieșit dintre picioarele ei, și a copiilor pe care-i va naște, căci, ducând lipsă de toate, îi va mânca în ascuns, în timpul asedierii și mizeriei în care vrăjmașul tău te va aduce în cetățile tale.

Strămtorare pentru Israel venită prin dușmani.

Deuteronom 31.17: În ziua aceea, mânia Mea se va aprinde împotriva lor și îi voi părăsi și-Mi voi ascunde fața de ei. Și ei vor fi sfâșiați și o mulțime de rele și de necazuri va cădea peste ei: și atunci va zice: „Oare nu m-au ajuns aceste rele pentru că Dumnezeuul Meu nu este în mijlocul meu?”

Necaz ca mijloc de revărsare a mâniei lui Dumnezeu împotriva lui Israel.

Judecători 10.14: Duceți-vă și implorați pe dumnezeii pe care i-ați ales; ei să vă salveze în timpul necazului vostru.

Necaz ca mijloc de revărsare a mâniei lui Dumnezeu împotriva lui Israel.

2 Cronici 15.6: ... un popor se lupta împotriva altui popor, o cetate împotriva altei cetăți, pentru că Dumnezeu le tulbura cu tot felul de suferințe.

Necaz ca mijloc de revărsare a mâniei lui Dumnezeu împotriva oamenilor.

2 Cronici 20.9: Dacă va veni peste noi sabia, judecata, ciuma sau foametea, și noi ne vom înfățișa înaintea casei acesteia și înaintea Ta – căci Numele Tău este în casa aceasta – și vom striga către Tine din mijlocul strămtorării noastre, atunci Tu ne vei asculta și ne vei mântui.

Necaz ca mijloc de revărsare a mâniei lui Dumnezeu împotriva lui Israel.

Psalmul 55.3: ... din cauza glasului vrăjmașului și din cauza apăsării celui rău. Căci ei aruncă nelegiuire peste mine și mă persecută cu mânie.

Necaz venit din partea păcătoșilor.

Psalmul 78.49: El Și-a aruncat împotriva lor mânia Lui aprinsă, furia, indignarea și necazul: o mulțime de îngerii ai nenorocirii.

Necaz ca mijloc de revărsare a mâniei lui Dumnezeu împotriva lui Israel.

Psalmul 107.39: Sunt împruținați și apăsați prin asuprire, nenorocire și suferință.

Necaz ca mijloc de revărsare a mâniei lui Dumnezeu împotriva lui Israel.

Proverbe 1.27: Când vă va cuprinde deodată groaza ca o furtună și când vă va învălui nenorocirea ca un vârtej, când va veni peste voi necazul și strâmtorarea.

Necaz ca mijloc de revărsare a mâniei lui Dumnezeu asupra batjocoritorilor.

Isaia 37.3: Și i-au zis: „Așa vorbește Ezechia: „Ziua aceasta este o zi de necaz, de pedeapsă și de insultă; căci copiii sunt aproape să se nască și nu este putere pentru naștere.”

Necaz ca mijloc de revărsare a mâniei lui Dumnezeu împotriva lui Israel.

Și această întâmplare este un model a ceea ce va avea loc în viitor.

Habacuc 3.16: Am auzit și trupul mi s-a cutremurat; buzele mi s-au înfiorat la acest glas, putrezirea mi-a intrat în oase și tremur înăuntrul meu. Căci m-aș putea oare odihni în ziua necazului, când asupritorul se va ridica împotriva poporului?

Necaz prin atacul vrăjmașului împotriva lui Israel.

Țefania 1.15: Ziua aceasta este o zi de mânie, o zi de necaz și de suferință, o zi de ruină și de nimicire, o zi de întuneric și de negură, o zi de nori și de întunecime.

Necaz ca mijloc de revărsare a mâniei lui Dumnezeu împotriva lui Israel.

Faptele apostolilor 7.11: Dar a venit o foamete peste toată țara Egiptului și Canaanului. Nevoia era mare și părinții noștri nu găseau hrană.

Strâmtorare prin foamete ca „judecată a lumii” – cei șapte ani de sărăcie sunt un model al necazului care va veni.

Romani 2.9: Necaz și strâmtorare va veni peste orice suflet omenesc care face răul: întâi peste iudeu, apoi peste grec.

Necaz ca mijloc de revărsare a mâniei lui Dumnezeu împotriva răului.

Romani 8.35: Cine ne va despărți pe noi de dragostea lui Hristos? Necaz, sau

strămtorare, sau prigonire, sau foamete, sau lipsă de îmbrăcăminte, sau primejdie, sau sabie?

Necaz diferențiat de prigoană.

2 Tesaloniceni 1.6: Fiindcă Dumnezeu găsește că este drept să dea necaz celor care vă necăjesc.

Necaz ca mijloc de revărsare a mâniei lui Dumnezeu împotriva răului.

Apocalipsa 2.22: Iată, o arunc bolnavă în pat; și celor ce comit adulter cu ea, le trimit un necaz mare, dacă nu se vor pocăi de faptele lor.

Necaz ca mijloc de revărsare a mâniei lui Dumnezeu împotriva bisericii apostate.

Pare foarte nenatural, dacă ar trebui să presupunem că „necazul cel mare”, care este descris ca fiind ceva pe care lumea nu l-a trăit și nici nu-l va mai trăi după aceea, că tocmai acest necaz nu revelează mânia lui Dumnezeu – și dacă nu o revelează, ce este el atunci? Este o îngrădire, dacă noi limităm mânia lui Dumnezeu exclusiv la timpul de după venirea Domnului Isus, chiar dacă atunci are loc punctul culminant al mâniei lui Dumnezeu.

Duhul Sfânt în Vechiul Testament și în Noul Testament

Thomas Jettel scrie:

Deci adepții răpirii înainte de necazul cel mare afirmă, că Duhul Sfânt în ultimii trei ani și jumătate (sau cu șapte ani) înainte de revenirea lui Hristos lucrează așa cum a lucrat în Vechiul Testament, și nu așa cum a lucrat în epoca Bisericii lui Hristos. Căci în acest sens El nu va mai fi (așa se spune). ***Dar Duhul nu a lucrat altfel în Vechiul Testament decât a lucrat în Noul Testament.*** Diferența majoră în Noul Testament este aceea că în Vechiul Testament Duhul nu a fost permanent la fiecare sfânt în parte. În Vechiul Testament era posibil ca Duhul să fie luat pentru un timp de la sfântul „uns”. Deci dacă după răpire Duhul rămâne numai un timp în cel credincios – ca în Vechiul Testament –, atunci Duhul Sfânt nu mai este puterea care „oprește”. Așa învață doctrina răpirii înainte de necazul cel mare. Dar dacă Duhul Sfânt este astăzi puterea care „oprește”, atunci trebuie să deducem, că în Vechiul Testament El a fost la fel puterea care „oprește”. Căci atât astăzi, cât și atunci, „taina răutății” nu a ajuns să se desfășoare pe deplin. Duhul Sfânt a oprit-o – atunci, ca și acum. Dar dacă Duhul Sfânt în Vechiul Testament a fost puterea care „oprește” și acesta în ultimi trei ani și jumătate (sau șapte ani) înainte de revenirea lui Hristos lucrează și acționează ca în timpul Vechiului Testament, atunci trebuie să deducem, că El va fi și atunci puterea care oprește! Drept urmare nu se poate afirma, că lucrarea Duhului (sau prezența Duhului) ar fi elementul decisiv, care va fi luat, pentru ca răutatea să poată ajunge la manifestare deplină în ultimii trei ani și jumătate (sau șapte ani).

Este aceasta cu adevărat așa? Întrebarea este, dacă Duhul nu a lucrat diferit în Vechiul Testament și în Noul Testament. Dacă noi urmărim misiunea Duhului Sfânt prezentată în

evanghelia după Ioan, atunci noi Îl vedem acolo ca Mângâietor, ca Apărător, ca Avocat, Conducător, și așa mai departe, și Pavel vorbește despre El ca fiind arvuna în inimile noastre, cu care noi am fost pecetluiți (2 Corinteni 1.22). Au fost acestea misiunile Duhului Sfânt în Vechiul Testament? Deci dacă Duhul Sfânt în perioada Bisericii în mod evident are alte misiuni sau misiuni suplimentare decât în Vechiul Testament, de ce să nu fie o altă misiune și aceea de a acționa ca „Cel ce oprește” (potrivit cu 2 Tesaloniceni 2)?

Și chiar dacă oprirea nu este o misiune, ci numai o consecință a locuirii Sale pe pământ, atunci nu este nici o problemă să se creadă că atâta timp cât o Persoană a Dumnezeirii este pe pământ, judecata nu poate fi nicidecum exercitată. Cu toate că aceasta nu înseamnă că judecata trebuie să vină imediat când o Persoană a Dumnezeirii nu mai locuiește pe pământ. În timpurile Vechiului Testament a avut loc odată o judecată asemănătoare, și anume la potop, dar după aceea răul a evoluat iarăși cu încetinitorul – vezi de exemplu Geneza 15.16. După aceea Dumnezeu a locuit iarăși un timp pe pământ (în Locul Preasfânt în Templu între heruvimi) și apoi a fost Domnul Isus ca Om aici pe pământ – iarăși o Persoană a Dumnezeirii. Și chiar dacă la cruce s-a atins culmea răutății, totuși Dumnezeu a dăruit timpul de har.

Asemănarea dintre Matei 24 și 1 Tesaloniceni 4

Un argument al acelor, care cred că răpirea va avea loc după necazul cel mare este, că 1 Tesaloniceni 4 și Matei 24 arată asemănării în descriere. La prima privire aceasta este adevărat, dar se trece cu vederea că apostolul are un „cuvânt al Domnului”, așa cum spune el în 1 Tesaloniceni 4. Aceasta înseamnă: apostolul a primit o revelație. El nu repetă cuvântul Domnului din Matei 24, ci revelează lucruri cu totul noi, care până atunci nu au fost cunoscute. Aceasta o confirmă și 1 Corinteni 15.51, unde se spune: „Iată, vă spun o *taină*”. Imediat după aceea Pavel vorbește în versetul următor despre răpirea „într-o clipă, într-o clipeală de ochi” și despre transformarea noastră în aceeași clipă.

Răpirea, și legată de ea învierea dintre morți, precum și transformarea acelor din toate timpurile din urmă care au crezut, a fost până atunci o taină și total necunoscută. De aceea nu se poate considera ca de la sine înțeles că apostolul se referă aici la evenimentul venirii Domnului cu putere și slavă mare. Dimpotrivă, el prezintă aici un aspect cu totul *nou*: venirea Domnului are loc în mod evident în două etape, și anume în venirea *pentru* ai Săi (1 Tesaloniceni 4.15-18) și venirea *cu* ai Săi (1 Tesaloniceni 3.13). Venirea cu ai Săi nu era o taină, deoarece ea a fost anunțată, ca de exemplu în Zaharia 14.5.

Pe lângă asemănările din 1 Tesaloniceni 4 și Matei 24 (nori, trâmbițe, îngeri) sunt și diferențe esențiale:

- În Matei 25.29.30 se arată explicit că venirea Domnului cu putere și slavă mare are loc la scurt timp *după* ce are loc necazul cel mare; în 1 Tesaloniceni 4 nu citim nimic despre aceasta. Dimpotrivă, în capitolul 3 citim chiar că Domnul Isus va reveni și va aduce cu El pe toți sfinții, aceasta înseamnă că credincioșii trebuie mai înainte să fi fost răpiți la El.
- Dacă în 1 Tesaloniceni 4 și 5 este o cronologie, atunci aceasta este, că mai întâi este amintită răpirea (capitolul 4) și *abia după aceea* se vorbește despre „Ziua Domnului” (capitolul 5). În evanghelia după Matei 24 Domnul vorbește mai întâi despre necaz și după aceea despre venirea în putere și slavă mare. *Abia după aceea*, așa cum cred

unii, ar trebui El să vorbească nemijlocit despre răpire („unul va fi lăsat și altul va fi luat”)?

- În Matei 24.30 Domnul s-ar arăta în timp ce toate semințiile țării se vor *bocii*. Conform cu 1 Tesaloniceni 4 Domnul va veni la o Biserică *îmbărbătată și mângâiată*, care așteaptă deja venirea Sa.
- În Matei 24.30,31 Fiul Omului va reveni „pe norii cerului”, și când El își adună aleșii, *El îi strânge în Israel*, căci potrivit cu Zaharia 14.4, Domnul la venirea Sa își va pune picioarele pe Muntele Măslinilor. În 1 Tesaloniceni 4 se spune, dimpotrivă, că Domnul Isus nu ne va strânge pe pământ, ci *noi vom fi adunați la El în văzduh* (vezi și 2 Tesaloniceni 2.1).
- În afară de aceasta, aleșii din Matei 24.31 vor fi adunați de către *îngeri*, în timp ce în 1 Tesaloniceni 4 Domnul Isus vine *personal* ca să ne ia la Sine (vezi și Ioan 14).
- În Matei 24 se pare că *îngerii* sună cu trâmbița, ca să adune pe cei aleși; în 1 Tesaloniceni 4 citim dimpotrivă, că *Domnul Isus Însuși* „cu un strigăt de strângere laolaltă” (textual: un strigăt de poruncă) coboară cu „trâmbița lui Dumnezeu”. Aici se poate înțelege că Domnul Însuși va suna cu trâmbița lui Dumnezeu.

Venirea Domnului pentru poporul Său *ceresc* și revenirea Lui pentru poporul Său *pământesc* Israel au într-adevăr anumite asemănări. Dar revenirea pentru răpirea credincioșilor are o dimensiune mai profundă sau mai personală decât revenirea Sa pentru poporul Său pământesc: căci în timp ce credincioșii din perioada creștină vor fi luați în *casa Tatălui*, aleșii poporului iudeu vor fi strânși *în Israel* (Ierusalim). Totodată se potrivește chemării noastre cerești, că noi ne întâlnim cu Domnul în văzduh, și cu chemarea pământească, că Domnul vine la ei pe pământ.

Taina din Romani 11.25,26

Pentru răpirea înainte de necazul cel mare vorbește și Roamni 11.25,26:

Romani 11.25,26: Fraților, pentru ca să nu vă socotiți singuri înțelepți, nu vreau să nu știți taina aceasta: o parte din Israel a căzut într-o împietrire, care va ține până va intra numărul deplin al neamurilor. Și în felul acesta tot Israelul va fi mântuit.”

Abia după ce va intra numărul deplin al neamurilor, Dumnezeu reia legătura cu Israel. În mod deosebit ultimii săptămână-ani (7 ani) din Daniel 9 vor fi un timp de pregătire pentru Israel (vezi Apocalipsa 6-19), așa că va fi trezită o rămășiță, care apoi va fi așa de mare, că ea va reprezenta „tot Israelul”. Și aici apostolul Pavel vorbește despre o taină. Că Israel va fi restaurat, era demult cunoscut prin Vechiul Testament, dar *cum* se va atinge acest țel, după ce a început epoca Bisericii, această taină o revelează apostolul aici în Romani 11. Mai întâi trebuie să intre numărul deplin al neamurilor, înainte ca „tot Israelul” să poată fi mântuit.

Momentul răpirii

Aceste diferențe sunt în sine clare și spun mult, dar după cum se știe ele nu spun nimic despre cât timp va trece între cele două etape ale revenirii. Și ca să mergem un pas mai departe, trebuie să ținem seama că în Vechiul Testament Biserica era încă o taină și ea nu se

găsește în scrierile profetice. Ea era o taină, „care n-a fost făcută cunoscut fiilor oamenilor în celelalte generații” (Efeseni 2.5). Astăzi este revelat, că taina voii lui Dumnezeu este, să aducă totul sub *un Cap* (Hristos), și anume tot ce este în *ceruri*, și tot ce este pe *pământ* (Efeseni 1.9). Deci noi știm că Dumnezeu avea un plan pentru acest pământ (care a fost făcut cunoscut fiilor oamenilor; vezi Psalmul 8), și acest plan va fi împlinit când Hristos va domni în Împărăția de o mie de ani a păcii, mai exact spus, în „administrarea plinătății timpurilor” (Efeseni 1.10), aici însă este așa, că Hristos va avea un trup, care ca și Cap peste toate, din cer va domni și stăpâni împreună cu El (Efeseni 1.19-22).

Dacă noi diferențiem bine aceste lucruri și ne gândim că Duhul Sfânt numește necazul cel mare ca „necaz pentru Iacov” și necaz pentru „poporul lui Daniel” (Ieremia 30.7; Daniel 12.1), în timp ce Mihail, prințul cel mare, va apărea, „cel care stă pentru copiii poporului tău (pentru poporul lui Daniel)” – cum ne putem noi atunci imagina că Adunarea/Biserica trebuie să treacă prin acest necaz? În afară de aceasta pentru noi nu stă arhanghelul Mihail, ci Domnul Însuși va veni ca să ne ia la Sine. El vine într-adevăr cu strigăt poruncitor și vocea unui arhanghel, dar El vine personal!

Ce mutare de șah hermeneutică ne permite să confundăm atât de mult aceste două destinări și chemări – ale Adunării/Bisericii și ale lui Israel? Putem noi crede că Domnul Isus a pregătit *poporul Său pământesc* prin proroci cu multe detalii pentru acest timp greu și pentru *poporul Său ceresc* nu spune nici un cuvânt despre o catastrofă de o așa dimensiune? Putem noi crede că apostolul Pavel, care în mod deosebit a revelat adevărul despre Biserică și a luptat zi și noapte în rugăciune pentru ea, nu a amintit în nici un loc acest necaz, în afară probabil de 2 Tesaloniceni 2? Însă și aici se poate înțelege, că el aici pornește de la faptul că Biserica a fost deja adunată la Domnul Isus în cer (2 Tesaloniceni 2.1), înainte să năvălească decăderea pe pământ.

Dacă cercetăm amănunțit chemarea lui Israel și chemarea Bisericii, atunci nu ne putem imagina, cum pot să stea una lângă alta așa diferențe mari în cele două chemări. Unii pleacă în toată lumea, vestesc „Evanghelia Împărăției” (Matei 24.14), vestesc Împărăția ca fiind apropiată și pregătesc pe oameni pentru o Împărăție pământească, ca și Domnul Isus la începutul lucrării Sale (Matei 4.17); și ceilalți predică „Evanghelia slavei preafericitului Dumnezeu”, pe Omul Hristos glorificat în cer și că noi suntem uniți cu acest Om în cer ca și cetățeni ai cerului. Așteptarea unuia este îndreptată spre pământ și așteptările celuilalt sunt îndreptate în sus, unde este Hristos (Coloseni 3.1,2). Unii așteaptă o Împărăție pe pământ, alții Casa Tatălui.

Dacă nu diferențiem nădejtile și făgăduințele lui Israel și ale Bisericii, atunci ori anulăm poporului Israel nădejtile și făgăduințele lor, ori noi coborâm nădejtile Bisericii la nivelul iudaic, la nădejdi pământești. John Nelson Darby a scris pe drept:

Dacă nădejtile lor (ale iudeilor) erau nădejtile Bisericii și dacă starea lor spirituală era aceeași ca și starea noastră spirituală, atunci nădejtile lor nu s-au împlinit, ci au fost înșelați. Sau (și cititorul să ia bine seama la aceasta) dacă nădejtile lor nu sunt nădejtile Bisericii, atunci nădejtile noastre sunt coborâte la nivelul nădejtilor iudaice pământești și temporale. Acest țel mare îl urmărește vrăjmașul cu acest plan, căci fără îndoială este vorba de activitatea intensă a vrăjmașului. Dacă noi tăgăduim o rămășiță iudaică clară și

bine delimitată, care are o credință iudaică și nădejdi iudaice și se bazează pe făgăduințe iudaice, atunci aceasta coboară Biserica pe acest nivel. Prin aceasta tăgăduim valoarea și puterea binecuvântărilor spirituale din locurile cerești în Hristos, și locul trupului lui Hristos în legătură cu El se pierde. Tocmai aceasta face ca această problemă să fie așa de importantă pentru creștini. Țelul mare al dușmanului este să tăgăduiască și să distrugă credința veritabilă a Biserici și să dea la o parte Biserica însăși. Aceasta vrea el să obțină, prin aceea că tăgăduiește răpirea credincioșilor înaintea arătării Domnului, și, drept consecință, neagă o rămășiță iudaică clară și bine definită, cu speranțe iudaice și cu evlavii iudaice. În nici un caz nu vreau să afirm că toți cei care au alunecat în acest sistem, intenționează aceasta sau că sunt conștienți de urmări, dacă tăgăduiesc că răpirea credincioșilor are loc înainte de arătarea Domnului și tăgăduiesc rămășița iudaică. Dar efectul are totuși loc, și este spre pierderea lor, cu toate că ei nu au intenționat aceasta. Ei sunt înșelați de vrăjmaș; cu toate că ei înșiși nicidecum nu au intenția ca prin vrăjmaș să înșele pe cititorii lor și să-i ducă în rătăcire (*Collected Writings*, V. 11, pag. 122).

Uneori se spune, că aceste două chemări au putut merge împreună în timpul dintre anii 30 și 70 după Hristos. Acesta este însă un argument slab, deoarece după omorârea cu pietre a lui Ștefan, Dumnezeu a încetat complet să mai transmită un mesaj special poporului Israel (compară Faptele Apostolilor 3.19-26; Faptele Apostolilor 7). Niciodată nu au fost transmise simultan două chemări diferite și ele nu au fost recunoscute de Dumnezeu. Dimpotrivă, Pavel a venit ca „vas ales” (Faptele Apostolilor 9.15) abia după omorârea cu pietre a lui Ștefan. Caracterul ceresc al Biserici nu a fost vestit mai înainte.

Mărturia cărții Apocalipsa

Și ca și cum aceste argumente nu ar fi suficiente, studiul cărții Apocalipsa se potrivește pe deplin în tabloul prezentat mai înainte, când acolo în primele trei capitole mereu se vorbește despre Biserică; cuvântul „Biserică” se întâlnește de 19 ori. Apoi începând cu capitolul 4 se descrie o scenă cerească și de la capitolul 6 până la capitolul 18 se descriu judecățile grele ale mâniei lui Dumnezeu, care vor veni peste pământul acesta. Tocmai în această fază (capitolele 6-18) a cărții Apocalipsa nu citim nici măcar o singură dată despre Biserică, numai în tabloul celor 24 de bătrâni, care sunt văzuți în cer. Da, cuvântul „Biserică” nu se întâlnește nici măcar o singură dată. În contrast cu aceasta însă se fac unele referiri la locuri din Vechiul Testament și sunt amintite cele 12 seminții ale lui Israel (Apocalipsa 7), ceva cu totul neobișnuit pentru scrierile lui Ioan. Abia după vărsarea mâniei lui Dumnezeu și după judecăți apare iarăși Biserica în tabloul miresei și a Ierusalimului ceresc și nou (capitolele 19-21). Trebuie noi să credem, că toate acestea au fost scrise la pură întâmplare? Sau a fost călăuzit conștient așa de Duhul lui Dumnezeu? Nu trebuie noi să tragem din aceasta concluzia logică că din constatarea biblică nu se poate spune că răpirea și venirea cu putere și slavă mare sunt una și același lucru și că *cel puțin timpul necazului cel mare* este între aceste două evenimente? Nu este aceasta și diferența între venirea Domnului, când El vine pentru poporul Israel ca „Soare al dreptății” (Maleahi 3.20) și ca „Luceafărul strălucitor de dimineață” (Apocalipsa 22.16), când El vine pentru Biserică? Nici în Ioan 14.3 și nici în Apocalipsa 22.20 nu ni se relatează că înainte de venirea Domnului trebuie să aibă loc anumite lucruri. Venirea Domnului pentru Biserică este posibil să aibă loc în orice moment. Duhul și Mireasa strigă: Vino! Și răspunsul la acest strigăt este: Da, Eu vin curând! (compară cu Apocalipsa

22.17-20).

Adnotare

[1] O taină este totdeauna în Noul Testament ceva, care în Vechiul Testament nu a fost revelat. Vezi Matei 13.11; Efeseni 1.9; 3.9; 6.19; Coloseni 1.26; Romani 11.25; 16.25; 1 Timotei 3.16.

Tradus de la: [Warum ich an eine Entrueckung vor der Drangsal glaube](#)

Traducere: Ion Simionescu